

Anežka Kovalová

1. 7. 1949 narozena v Šumperku
1967–1973 AVU Praha, profesor Karel Souček
1980–2013 vyučovala na ZUŠ v Šumperku
Do roku 1981 spolupracovala s otcem, sochařem Jiřím Jílkem
a podílí se od počátku i na dramaturgii jeho galerie.
Je hostem kostelecké Výtvarné společnosti Kruh
a Spolku olomouckých výtvarníků.
Vystavuje od roku 1975, samostatně od roku 1978.
Střídá malbu s kresbou a okrajově i s grafikou.
Výtvarně doprovodila básnické sbírky Ondřeje Fibicha,
Martina J. Stöhra, Pavla Kolmačky a Jaroslava Seiferta,
knihy „Severomoravské pověsti a zkazky“ Bohuslava Indry
a „Zánik samoty Berhof“ Vladimíra Körnera.
Je zastoupena ve veřejných i v soukromých sbírkách
doma i v zahraničí.

adresa: 788 16 Sobotín 154
mobil: 776 184 968 / 605 920 114
e-mail: kovalovi@gmail.com

www.galerie-sumperk.cz

Slunečnicové pole, 2014, tempera na překližce, 30 x 32,5 cm

ANEŽKA KOVALOVÁ

DO TICHÁ MALBY

5. 11. – 30. 11. 2014

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 5. LISTOPADU V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN NA
ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLOMOUCKÉHO KRAJE

Planutí II, 2014, tempera na desce, 69 x 56,3 cm

Labutě, 2014, tempera na desce, 53,5 x 64 cm

Ořechy, 2014, tempera na dřevě, 47,5 x 38,3 cm

Květy ticha, 2014, tempera na desce, 38,7 x 34 cm

Anežčina malba spočívá v ladění obrazové plochy do podoby spolehlivé věci. Na rozdíl od Tomáše Lampara, který k jednou zaznamenanému už nic nepřidává, je to proces opakovaného vrstvení a pomalého zrání. Ve hnětení střídavým nanášením, ubíráním, proškrabováním a překrýváním se dohledává barvy odstínem blízké uhlovým kresbám na balicím papíře.

Mísením barevné hmoty s kresbou jemných vrypů míří do ticha za oknem a do své paměti. V mollové tónině stmívání na samé hraně dne noří se do motivů vysněných i uviděných kolem domu, v zahradě s jabloní u dveří a u potoka s topolem, se stromem rodičů z doby mládí, prožitého v okolí Českého Brodu. V duchu se tam ráda vrací a má kořeny snad hlubší, než v Sobotíně.

A spíš než k novému tihne k obnovení. Zpřesňuje tvar s vůlí ponechat mu jen holou podstatu. Nachází jistotu pevného stolu i v nejistotě provazochodce, který jí po letech znovu vstupuje do obrazu, stejně jako donedávna v něm sotva tušený člověk obecně, a jako se kdysi rodily Pomony, Studánky a Jezinky ze vzpomínky do dřeva sochy jejímu otci. Všechno to její trvalé vymezování místa a věci je tak ustavováním pevných základů vlastního bytí; to proto se s obrazy jen těžko loučí.

Přibyla zčeřená hladina vody s labutěmi a neznámé květy zářící z plochy, suché zvlnění tmavohnědých slunečnicových polí a řady holých stromů podzimu. Vrací se tajemné planutí ohňů v krajině i uvnitř domu. Výrazy tváří v uhlových kresbách jsou určitější, a přece je to jen jiná fáze života a jiný důraz. Není to vývoj, ale prohlubování stopy věčného návratu k úplné celistvosti kruhu v jeho dovršení. Je posílením jejího otisku na cestě do nitra nezbytné, zemitě střídme malby.

Miroslav Koval

*Už uplynulo zlato dnů,
večerní hněd' a modré tóny:
dohrály flétny monotónní
večerní modř a hnědé tóny;
už uplynulo zlato dnů.*

...

*Nikdo v domě není. Podzim v pokojích;
měsíčně jasná sonáta
a procitnutí na lemu ztemnělého lesa.*

...

Georg Trakl (1887–1914)

Probírám se vrstvami tužkových záznamů na útržcích papíru, jak s léty přibývají v krabici na mém stole. Pár letmých čar je mi vždy spolehlivým klíčem k dávno zahlédnutému obrazu, i v této chvíli stejně naléhavému. Ještě mnohé z nich chtějí převést do barev či nebarev na plátno. Utkvělá témata se v obměnách vracejí. A za nimi se pokaždé otevírá nový prostor zase k jiným obrazům. Je to rozhovor bez konce a vlastně stále na začátku.

Nad stolem visí srpek měsíce. Tmou za oknem prolétá velký pták. Silnice mezi kolmými stěnami topolové aleje. Ve dveřích strom. Ve dveřích někdo. Dům v prázdné krajině. Nad vysokou zdí bílý oblak. Uvnitř sedí za stolem anděl. Žebřík opřený o stín stromu. Žebřík opřený o nebe. Samota země ve tváři mohutného býka. Okno a podlaha v šeru místnosti. Černočerné plynutí zimního potoka. Po laně mezi nebem a zemí kráčí člověk. Stohy v polích. Ve sněhu tmavý kruh po spáleném listí. Anděl zvěstující Marii, zastavený čas mezi nimi. Ticho za vším. Traklův „...stříbrný hlas větru na síni“.

Anežka Kovalová